

י"ג אדר ב' התשע"א שנה ה' – גליון 235		
זמני הדלקת הנרות ומוצ"ש		
הדלקת נרות מוצ"ש		
18:26	17:19	חברון
18:25	17:13	ירושלים
18:17	17:19	תל אביב
18:27	17:29	באר שבע

מאורות שלום

עלון שבועי שע"י מוסדות קאמרנא
בעיה"ק חברון תובב"א

מאורות הפרשה

מאורות הקודש

פורים

קיבלנו שבימי הפורים יוכל לעלות נשמה קטנה להיכל של צדיק מופלא בלי שום מעכב, וכן עולים כל התפילות ל"כתר" בלי עיכוב.

וזהו "אחריתך" הקטנות "ישגה מאוד", אף בעת הגדלות, ולזה אחר הנס נשתנה שמו [של מרדכי] "פתחיה", הפותח כל כל השערים בלי עיכוב. להעלות כל מה שנעשה בקטנות בלי שום דקדוק הדין.

ולזה הדר קיבלוה בימי אחשוורוש בהתגלות אור הרחמים שלא לדקדק כל כך בעת עלותו לראות פני ה'.

קיבלתי בלחישת כל זה, ונעשיתי הולך רכיל מאהבת ישראל. פתחתי לך כנקב סדקית, כי יש בזה רזי דרזין.

ומזה תדע אחי, שבכל ספרי רמזתי רזי דרזין ענינים עמוקים ונסתרים, ופתוחים הם לחפצים בחסרתינו ודבוקים בנפשנו, "והכסיל בחושך הולך". [מותר שקלים – על פני זקן, ירושלמי שקלים]

[מרבנינו יצחק יהודה יחיאל מקאמרנא זיע"א]

"נר ה' נשבות אדם"

העלון יוצא לעילוי נשמת

משפחת פוגל שנרצחו על ידי בני עוולה

ה"ד

"צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת העֶלְקָה הוא

העֶלְקָה על מוקדה על המזבֶּחַ כֹּל הַלֵּילָה עַד הַבֶּקֶר

וְאֵשׁ הַמִּזְבֵּחַ תִּקְדַּח בּוֹ" [ויקרא ו], הוא שאמר הזוה"ק "צו

את אהרן ואת בניו לאמר, רזא הכא דהא אוקימנא לית צו אלא ע"ז והכא אתייהיבת ליה לאתוקדא ההוא מחשבה רעה ולאעברא לה מגו קודשא בהאי רעותא דסלקא לעילא" [צו כז א] שהוא רומז למחשבה זרה שבעת התפילה הקרויה עולה, שעולה ובוקעת רקיעים רק כשהיא נקיה וטהורה ממחשבת פסול, כמי שעמד ובה ומבקש כבעל הבית, ואינו עושה תפילתו תחנונים. והנה בהביט נראה כי ר"ת "צו את אהרן ואת בניו לאמר" גימטריא ק"ל, כמנין ה' היות שהם חמשה חסדים, המעלין התפילה אל כסא הכבוד. והוא שרמזה

התורה באמרה "צו את אהרן ואת בניו" הכהנים מידת החסד שכך היא דרכה של תפלה הבאה מעומקא דליבא, זו העולה ובוקעת רקיעים בתחנונים "תחנונים ידבר רש" [משלי י"ח] על דרך "על מוקדה" אש שלהבת י-ה, [ועיין בעש"ט עה"ת עמוד התפלה את ק"ה], כי בעת שהאדם זובח את יצרו ומחשבותיו הזרות על מזבח האהבה אל השי"ת, גם בעת היותו בקטנות ומתפלל מכל ליבו "בלתי ה' לבדו", הרי אש זרה הבערת בו "כל הלילה" שהוא בקטנות המוחין ובחשיכה גדולה נופלת עליו, בשברון ליבו "זבחי אלהים רוח נשברה" [תהילים נ"א] אזי "ויהי ערב ויהי בוקר" [בראשית א] אזי מאירה בו הארת ה' החסדים דאהרן ובניו עד הבוקר ומיד בוערת בו אש קודש אהבת השי"ת בבחינת "ואש המזבח תוקד בו" היינו שאש הקודש מבערת ומכלה את הקוצים הסובבים את קטנות המוחין שבו, ומיד זורחת ובאה אש עיורדת מהשמים ועולה כשלהבת י-ה תפלתו ושטה ועומדת עד כסא הכבוד. והוא שרמזה הגמרא "תורה אחת לכל העולין שאם עלו לא ירדו". [זבחים כ"ז], היינו שבעת שיכניע ליבו וידבר תחנונים לפני השי"ת, גם התפילות שהיו בקטנות דמוחין ונדחו יעלו יחדיו לפני שוכן מעונה לרצון. אכ"ר.

מאורות רבותינו מקומרנא

"זי אמר זה אל משה כתוב זאת זכרון בספר"

אמר האדמו"ר זיע"א, הנה מילת "זאת" מיותר לכאורה.

ולבאר, דהנה אמרו רז"ל על הפסוק כי יד על כס י"ה "שאינ השם שלם ואין הכסא שלם עד שנמחה זרעו של עמלק.

וכתוב בליקוטי תורה ששם אדנות הוא לבוש לשם הוי"ה, ואותיות י"ד משם אדנ"י הם לבוש של אותיות י"ה משם הוי"ה, ואותיות נ"א משם אדנות הם לבוש לאותיות ו"ה משם הוי"ה.

וכאשר חרב המקדש נפלו בעוונותינו אותיות י"ד מכסא הכבוד, וכשיחזרו אותיות י"ד על כס וילבישו את אותיות י"ה מלחמה לה' בעמלק.

[מרבנינו שלום מקומרנא]

מאורות הסיפור החסידי

שיכרות שיש בה פיכחות

החסיד רבי יוסף ברגר ז"ל הסביר פעם פירוש נכון על מצוות שכרות של פורים.

וכה אמר: בימיו של פראנץ יוסף מלך אוסטריה, התנוודד לו שיכור, באחד הרחובות בווינה הבירה, עד שכשל ונפל מדי רגע על פתחי החנויות שבצידי הרחוב. השעה היתה מאוחרת בלילה. שוטר שחלף במקום, חשד בטיפוס המוזר, שהוא זומם לנסות את הדלתות אם יוכל לפרוץ אותן. קרא מיד לעברו: עצור! הוסיף השיכור להתנוודד, לא שמע מילה.

חזר השוטר והזהירו: בשם החוק ובפקודת המלך אני מזהיר אותך, אם אינך עוצר אני יורה בך. על קריאה זו חזר שלוש פעמים כחוק. כשהשיכור לא שם לב, שלף השוטר אקדח וירה בו ברגליו. כשהתפכח השיכור ונוכח כי נפצע, תבע את השוטר לדין. שאלו השופט: למה ירית בו?

התירתי בו שיעצור, הסביר השוטר, ומשלא נענה לי מוטל עלי לפי החוק לירות בו!

והרי שיכור היה ולא הבין מה שאומרים אליו? הוסיף השופט לחקרו.

כאן פקעה סבלנותו של השוטר, שהתכעס וקרא: אינני מבין - אם מזכירים את שם המלך ופקודתו - מוכרח גם השיכור המבוסס ביותר להתפכח מיינו!

בפורים - הפטיר החסיד - נבחן כל יהודי אם גם בהיותו שתוי יין אינו מסיח דעתו מ"רבוננו של עולם".

"ליהודים הייתה טוואה ושמחה וששון ויקר"

שיעורים בבית המדרש בכל יום אחר תפילת ערבית

יום א	יום ב	יום ג	יום ד	יום ה
פ"ש	הלכה	מסכת מגילה	ראשית חכמה	פ"ש

"וְזִשְׁלָמָה פָּרִים, שְׁפָתֵינוּ" (הושע י"ד, ג')

"איש כי יקריב מכם קרבן לה"

הלכות מעשה הקרבנות לרמב"ם

יש בכללן שלוש ועשרים מצוות--עשר מצוות עשה, ושלוש עשרה מצוות לא תעשה; וזה הוא פְּרָטוֹן: (א) לעשות העולה כמעשה הפתובים על הסדר; (ב) שלא לאכל בשר עולה; (ג) סדר החטאת; (ד) שלא לאכל ממשור חטאת הפנימית; (ה) שלא יבדיל בחטאת העוף; (ו) סדר האשם; (ז) שיאכלו הפוהגים בשר קדשי קדשים במקדש; (ח) שלא יאכלום חוץ לעזרה; (ט) שלא יאכל זר מקדשי קדשים; (י) סדר השלמים; (יא) שלא לאכל בשר קדשים קלים קדם זריקת דמים; (יב) לעשות כל מנחה בסדר מעשה הפתובים בתורה; (יג) שלא ישם שמן על מנחת חוטא; (יד) שלא יתן עליה לבונה; (טו) שלא תאכל מנחת כוהן; (טז) שלא תאפה מנחת חמץ; (יז) שיאכלו הפוהגים שירי מנחות; (יח) שיביא אדם כל נדריו ונדבותיו ברגל שפגע בו ראשון; (יט) שלא יאחר נדרו ונדבתו ושאר דברים שהוא חייב בהן; (כ) להקריב כל הקרבנות בבית הבחירה; (כא) להביא קדשי חוצה לארץ לבית הבחירה; (כב) שלא לשחט קרבנות חוץ לעזרה; (כג) שלא להקריב קרבן חוץ לעזרה. ובאור מצוות אלו בפירוטם אלו.

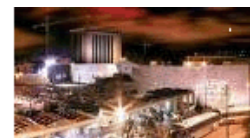
הלכות מעשה הקרבנות פרק א

- א כל הקרבנות שלמיני נפש חיה, באין מחמשה מיניו בלבד--מן הבקר, ומן הכבשים, ומן העזים, ומן התורים, ומן בני היונה. [ב] וכל הקרבנות בין שלצבור בין שלחידי, ארבעה מיניו--עולה, וחטאת, ואשם, ושלמים. [ג] ועוד יש שם שלושה מיני קרבן יחיד--והן הפסח, והבכור, והמעשר.
- ב [ד] כל קרבנות הצבור, הן עולה או חטאת. ואין בקרבנות הצבור שלמים, חוץ משני כבשים הבאים עם לחם התנופה בעצרת; והן הנקראין זבחי שלמי צבור. ואין הצבור מקריבין אשם לעולם, ולא עוף.
- ג [ה] קרבנות הצבור--הן שני תמידין שלכל יום, ומוספי שבתות, וראשי חודשים, והמועדות, ושעיר חטאת שליום הכפורים. וכן אם שגגו בית דין, והורו בעבודה זרה--מביא כל שבט ושבט פר ושעיר, הפר עולה והשעיר חטאת; ואלו השעירים הן הנקראין שעירי עבודה זרה. ואם שגגו, והורו בשאר המצוות כמו שיתבאר--מביאין פר לחטאת; והוא הנקרא פר העלם דבר שלצבור.
- ד [ו] קרבנות היחיד--הן הבכור, והמעשר; והפסח, והחגיגה והיא שלמים, והקריאה והיא עולות; וקרבן הגר, והוא עולה מן הבהמה, או שני בני יונה או שתי תורים ושיניהן עולה, או שתי בהמות, אחת עולה ואחת שלמים; והנודר או המתנדב עולה או שלמים; ושלמים הבאים עם הלחם, הן הנקראין תודה.
- ה וכן קרבנות הנזיר, והן עולה וחטאת ושלמים; וקרבנות מצרע, והן חטאת ואשם ועולה; וקרבנות זבים ויולדות, והן חטאת ועולה; וקרבן השוגג במצות לא תעשה שיש בה פרת, והוא חטאת; ואם נסתפק לו אם עשה או לא עשה אותו החטא--מביא אשם, והוא הנקרא אשם תלוי; ויש עברות שמביא עליהן אשם, והוא הנקרא אשם נדאי.
- ו וכן איל העולה ופר החטאת, שמקריב כוהן גדול משלו ביום הכפורים--הרי הן קרבן יחיד; ופר זה, הוא הנקרא פר יום הכפורים. וכל אלו הקרבנות--מפרשין הן בתורה, וכל אחד מהן יתבאר דיניו במקומו.
- ז כל קרבנות היחיד--חייב באחריותו, ובאחריות נספיהו: חוץ מן הנדבה. וכל קרבנות הצבור--אינו חייבין באחריותו, ולא באחריות נספיהו; ואם קרב הנדבה, חייבין באחריות נספיהו. וכן קרבן יחיד שקבוע לו זמן--הרי הוא בקרבן צבור, ואינו חייב באחריותו.
- ח כל עולת בהמה, אינה באה אלא מן הזכרים בלבד; והיא באה מן הכבשים ומן העזים ומן הבקר, בין גדולים בין קטנים, ומן התורים ומן בני יונה, ואחד בהן הנזכר והנזקק.
- ט החטאת באה מחמשת המינים האלו--מן הזכרים ומן הנקבות, מן הגדולים ומן הקטנים.
- י האשם אינו בא אלא מזכרי כבשים בלבד--יש אשם בא גדולי מין זה, ויש אשם בא מן הקטנים.

יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו

שייבנה בית המקדש במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך

ושם נעבדך ביראה, כימי עולם, וכשנים קדמונית.

"עשירית האיפה" על תורת כהנים

מאת הנשר הגדול אספקלריה המאירה שר התורה
מרן רבינו קוה"ק יצחק יהודה יחיאל זצללה"ה זיע"א
האדמו"ר מקאמרנא

"וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה, וַיְדַבֵּר ה' אֵלָיו בְּאֹהֶל מוֹעֵד לֵאמֹר" (ויקרא א, א) פרשתא א פיסקא א. "ויקרא" ... "וידבר" - הקדים קריאה לדיבור: והלא דין הוא: כאן דבר, ונאמר בסנה דבר, מה דיבר האמור בסנה, הקדים קריאה לדיבר - אף דיבר האמור כאן הקדים קריאה לדיבר".

כתב האדמו"ר "סבת הקריאה נתפרש מלשון הקרואים המזומנים שהוא הכנת שפע אור אלהי הנשפע מאור אלהי אין סוף להמשיך את מחשבות הנביא אליו יתברך בתכלית הדבקות והתקשרות והתלהטות עד שנדבוק דעתו באור אלהי הפשוט. ותיבת הקריאה הוא הקורא הדורות מראש, להמשיך לכל אחד שפעו וקיומו לפי השגתו. ותיבת קרא הוא עצם שלמות המוחין בקדושה וטהרה כידוע. עד שנישלים הנביא המנבא בכל כח חלקי נשמתו לפי השגתו ושורשו. ואז נתלבש בו אור אלהי הפשוט על ידי חלקי קול ודיבור שלו ומדבר עמו כמבואר בהרמב"ם ובשער הנבואה. וידוע ליוצעים באמת [עיין דרש ר"מ ויחי עלה רל"ד] ולכן הניח בכאן התנא הנחה הקדים קריאה לדיבר שעל כל דיבר היה קודם הכנת אור אלהי המזמין את הנביא להמשיכו מזה העולם ולהזמין אור אלהי עד שנפשוט נפשו מגופו כי אפילו אצל בלעם הטמא נאצר ויקר שהוא לשון טומאה שההפשט שלו היה על ידי התדבקות בטומאה כידוע. ומכ"ש להבדיל בין הטמא והטהור שאצל קדושת הנביא היה אור אלהי מפשיט אותו לתכלית הדבקות. ואח"כ אמר התנא הלא דין הוא שעל כל דיבר יהיה בהכרח הקריאה מקודם, אם כן בכאן תיבת ויקרא הוא יתר, נאמר כאן ונאמר בסנה שהוא ויקרא אליו אלהים מתוך הסנה ויאמר אנכי אלהי אביך, שענין אמירה ודיבר הוא אחד לענין זה. וכיון שנאמר בסנה תיבת ויקרא ממילא ידעינן שעל כל דיבר יהיה בהכרח הקריאה קודמת, כיון שהוא הכרחי לדיברות". [עשירית האיפה"]

משניות סדר קודשים

מסכת מנחות פרק א

א, א כל המנחות שנקמצו שלא לשמן--כשרות, אלא שלא עלו לבעלים משום חובה: חוץ מן הפסח ומן החטאת--הפסח, בזמנו; והחטאת, בכל זמן. רבי אליעזר אומר, אף האשם: הפסח, בזמנו; והחטאת והאשם, בכל זמן. אמר רבי אליעזר, החטאת באה על חטא, ואשם בא על חטא--מה חטאת פסולה שלא לשמה, אף האשם פסול שלא לשמו.

א, ב אחד מנחת חוטא ואחד כל המנחות שקמצן זר, אונן, טבול יום, מחוסר בגדים, ומחוסר כיפורים, ושלא רחוף ידיים ורגליים, ערל, טמא, יושב, עומד על גבי כלים, על גבי בהמה, על גבי רגלי חברו--פסל. קמץ בשמאל, פסל; בן בתירה אומר, יחזור ויקמוץ בימין. קמץ ועלה בידו צרור, או גרגר מלח, או קורט של לבונה--פסל: מפני שאמר, הקומץ את היתר ואת החסר, פסול. איזה הוא יתר, שקמצו מבורך; וחסר, שקמץ בראשי אצבעותיו. כיצד הוא עושה, פושט את אצבעותיו על פס ידו.

א, ג ריבה שמנה, או חסר שמנה, וחסר לבונתה--פסולה. הקומץ את המנחה לאכול שייריה בחוץ, או כזית משייריה בחוץ, להקטיר קומצה בחוץ, או כזית מקומצה בחוץ, או להקטיר לבונתה בחוץ--פסול, ואין בו כרת; לאכול שייריה למחר, או כזית משייריה למחר, להקטיר קומצה למחר, או כזית מקומצה למחר, או להקטיר לבונתה למחר--פיגול, וחייבין עליו כרת. זה הכלל: כל הקומץ, והנותן בכלי, המהלך, והמקטר, לאכול דבר שדרכו לאכול, ולהקטיר דבר שדרכו להקטיר--חוץ למקומו--פסול, ואין בו כרת. חוץ לזמנו--פיגול, וחייבין עליו כרת: ובלבד, שיקרב המתיר כמצותו.

מסכת זבחים פרק א

א, א כל הזבחים שנזבחו שלא לשמן--כשרים, אלא שלא עלו לבעלים משום חובה: חוץ מן הפסח ומן החטאת--הפסח, בזמנו; והחטאת, בכל זמן. רבי אליעזר אומר, אף האשם: הפסח, בזמנו; והחטאת והאשם, בכל זמן. אמר רבי אליעזר, החטאת באה על חטא, ואשם בא על חטא--מה חטאת פסולה שלא לשמה, אף האשם פסול שלא לשמו.

א, ב יוסי בן חוני אומר, הנשחטין לשם פסח ולשם חטאת, פסולין. שמעון אחי עזריה אומר, שחטן לשם גבוה מהן, כשרים; לשם נמוך מהן, פסולים. כיצד: קודשי קודשים ששחטן לשם קודשים קלים, פסולים; קודשים קלים ששחטן לשם קודשי קודשים, כשרים. הבכור והמעשר ששחטן לשם שלמים, כשרים; ושלמים ששחטן לשם בכור ולשם מעשר, פסולין.

א, ג הפסח ששחטו בשחרית בארבעה עשר שלא לשמו--רבי יהושע מכשיר, כאילו נשחט בשלושה עשר; בן בתירה פוסל, כאילו נשחט בין הערביים. אמר שמעון בן עזאי, מקובל אני מפי שבעים ושניים זקנים ביום שהושיבו את רבי אלעזר בן עזריה בישיבה, שכל הזבחים הנאכלים שנזבחו שלא לשמן--כשרים, אלא שלא עלו לבעלים משום חובה: חוץ מן הפסח ומן החטאת. ולא הוסיף בן עזאי אלא העולה, ולא הודו לו חכמים.

יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו
שייבנה בית המקדש במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך
ושם נעבדך ביראה, כימי עולם, וכשנים קדמוניות.

